

Откъс от ВЪЗХОДЪТ НА ДРАКОНИТЕ

Морето

Морето е пълно със загадки. Никога не знаеш какво може да откриеш скрито в дълбините му. Полегнало между земята и небето, морето вечно се движи, а в мрака си крие тайни. Вълни се разбиват в бреговете, приливи и отливи се редуват и дори когато морето изглежда спокойно и неподвижно, теченията препускат и танцуват под повърхността му. Морето е междинно място. И точно заради това в него се спотайва много повече, отколкото подозираме.

Дълбоко под повърхността, там, където е студено и тъмно, избухва внезапна експлозия от светлина и енергия. Изниква създание, което изревава от объркване и тревога.

То не знае къде се намира. Знае само, че трябва да излезе на повърхността. Да намери онова, което търси. Плува ли, плува през морето, през онова междинно пространство, а горе никой не знае, че всичко се е променило.

Експлозия на плажа

Били Чан тъгуваше за дракона си. Бяха минали три седмици, откакто се беше прибрал у дома в Калифорния. И тримата му най-добри приятели, с които се бе запознал на летния лагер, се бяха върнали в домовете си и сега бяха пръснати по света: Били – в Сан Франциско, Шарлот Бел – в Атланта, Дилън О’Донъл – в Голуей, а Лиу Лин-Фей – в малко селце в Китай в покрайнините на лагер „Дракон“. Именно там беше започнало приключението им. Неотдавна бяха победили завинаги Дракона на смъртта в Града на драконите и се бяха върнали в лагер „Дракон“, където бяха прекарвали най-хубавото лято в живота си. Бе хубаво да се върнат в настоящето, в собствения си свят, след като бяха засмукани в ужасяващо алтернативно бъдеще, където Драконът на смъртта властваше както над драконите, така и над хората. Понякога Били си представяше свят, в който хората и драконите живеят заедно в мир, но той изобщо не приличаше на Града на драконите. Все още сънуваше кошмари за онова място и какво можеше да стане, ако не бяха победили Дракона на смъртта.

След като оцеляха от гибелните опасности на Града на драконите и всичко, случило се преди това, Били беше разбрал какви късметлии бяха да са заедно и да се върнат в лагер „Дракон“. И все още имаха драконите си, макар те да бяха от другата страна на планината. Приятелите се бяха измъквали, за да ги посещават колкото може по-често, но се бяха забавлявали и в лагера. Плуване в езерото, изучаване на бойни изкуства и опитване на нова храна в часовете по готварство – с това бяха запълвали дните си. Дори уроците по мандарин не бяха толкова лоши. Най-хубавото обаче беше да са заедно и да знаят, че

техните дракони отново са в безопасност и на свобода. За пръв път това лято Били се беше чувствал безгрижен и беше просто хлапе. Е, хлапе, което си имаше собствен дракон. Но това само правеше нещата по-хубави.

А тъй като Старо злато, който ръководеше лагер „Дракон“, когато пристигнаха за пръв път, беше запратен в черна дупка с Дракона на смъртта, сега лагерът имаше нова директорка. Тя беше мила и забавна, точно какъвто бихте се надявали да е някой, който ръководи летен лагер. И със сигурност нямаше никакви тайни коварни планове като Старо злато. Първоначално той беше организирал лагер „Дракон“, за да намери децата, които можеха да отворят планината зад лагера и да открият митични дракони.

Въпреки всичко Били не можеше да мрази Старо злато. В края на краищата, ако никога не беше дошъл в лагер „Дракон“, изобщо нямаше да срещне Шарлот, Дилън и Лин-Фей. Никога нямаше да сключи приятелски съюз с Искра. Един сърдечен съюз беше древна и рядко срещана връзка, създавана между човек и дракон, чиито сърца си пасват, и веднъж сключен, той не можеше да бъде развален. Всяко от четирите деца беше сключило сърдечен съюз с различен дракон и не само че силата и способностите на драконите се увеличаваха благодарение на сърдечната връзка, но и техните човеци се сдобиха с уникални способности. Били не можеше да си представи живота без своя дракон. Отчасти точно затова му беше трудно да се приспособи отново към нормалния живот.

Беше се прибрал у дома в Калифорния с нови приятели, подобрени познания по мандарин (което поначало беше причината родителите му да го изпратят в лагера) и огромна тайна. Онзи Били, който беше отишъл в лагер „Дракон“ в началото на лятото, сега беше съвсем нов човек. Родителите му постоянно отбелязваха колко по-зрял им се струва. Колко по-уверен. Бяха забелязали обаче, че се е отдръпнал от старите си приятели и предпочита да прекарва времето си в каране на сърф или в стаята си, като разговаря с Шарлот, Дилън и Лин-Фей онлайн. Били не можеше да го преодолее – струваше му се, че има много по-малко общо с приятелите си от живота му отпреди лагера. Сега нещата, за които те се тревожеха, му се струваха глупави. Имаше чувството, че единствените, които го разбираха, бяха Шарлот, Дилън и Лин-Фей. И Искра, разбира се.

– Знаем, че ти липсват приятелите от лагера – беше казала майка му. – Но точно сега трябва да се съсредоточиш върху подготовката за училище.

– Всички може да се срещнете отново в лагера догодина – беше добавил баща му.

Били знаеше, че не може да направи или каже нищо, за да ги убеди, че тези нови приятели са нещо много повече. Че без тях нямаше да преживее лятото. Че без тях нямаше да успее да спаси света. Беше сключил сърдечен съюз със своя дракон, но имаше специална връзка и с Шарлот, Дилън и Лин-Фей заради онова, което бяха преживели заедно. Връзка, почти толкова нерушима, колкото съюза му с Искра. Понякога не му се вярваше съвсем, че всичко това наистина се бе случило, но фактът, че има в живота си своите приятели, го правеше истинско. След семейството му те бяха най-важните хора за него. Така че вместо това просто бе кимнал и се беше опитал да си спомни какъв беше животът преди.

Но всяка сутрин, когато излизаше да кара сърф, му се искаше да язди дракон вместо вълна. Чувството, което изпитваше от карането на сърф, бе почти като това от летенето. Изискваше търпение, но винаги си струваше чакането, за да уловиш идеалната вълна. Преди да се впусне в приключението да язди дракон, Били смяташе, че точно сърфирането е най-близо до усещането от летенето. Наскоро бе открил малко, закътано скалисто заливче и то беше идеалното място за ранно утринно каране на сърф. До него можеше да се стигне само пеша, по тесни пътеки, които се виеха по стръмни зъбери.

Родителите му не знаеха, че кара сърф там, и Били беше наясно, че почти със сигурност ще му забранят, ако разберат. Те мислеха, че ходи на главния плаж, където имаше и други хора, в случай че му потрябва помощ. Не знаеха, че се беше изправял пред далеч по-страховити неща от вълните и бе доживял да разказва за това. Но Били не искаше да е около други хора. Може би щеше да сподели плажа и тайната за случилото се през това лято с брат си, Еди, но той вече се беше върнал в университета за летен курс, така че Били остана сам с мислите си. Не че имаше кой знае какво против. Харесваше му да е сам сред вълните, където се чувстваше най-свързан с Искра. Имаше нещо, което го караше да се чувства по-близо до дракона си, когато беше сред природата. Когато се носеше в океана, зашеметен от усещането за неговата безбрежност

и могъщество, си спомняше за драконите. В тези моменти в него се пораждаше същото благоговение. Винаги беше обичал водата, но сега тя го привличаше все повече и повече и го свързваше с неговия дракон, който бе далеч в Царството на драконите.

Били беше свикнал с мъчителния копнеж, който идваше от раздялата с неговия дракон – дракона, с когото беше обвързан във вечен сърдечен съюз. Сега беше по-скоро тъпа болка, винаги там, но лесна за пренебрегване. И тя си струваше, защото му напомняше, че все още е свързан с Искра, макар двамата да бяха в различни царства.

Само веднъж не беше успял да я усети и това бе, когато беше предала него и другите и се беше присъединила към Дракона на смъртта. Сърдечният им съюз не беше наистина развален, защото това можеше да направи само смъртта, но когато сърцето на Искра се беше изпълнило с мрак, тя беше блокирала връзката им. Беше ужасно. Беше имал чувството, че е загубил частица от себе си.

Поне сега, макар Искра да бе далече в друго царство, все още можеше да стигне до нея чрез връзката им. Заради разстоянието отговорите ѝ се забавяха, но беше по-добре от нищо. Преди можеха мигновено да си предават мислени съобщения: сега приличаше повече на изпращане на телеграми. Били не знаеше колко време ще им трябва да стигнат до Искра. Понякога минаваха часове, преди да получи отговор от нея, а друг път – дори дни. Знаеше защо отнема повече време, но пак се безпокоеше. Не можеше да се отърси от страха, че един ден ще се опита да се свърже с нея и тя няма да е там. После обаче си напомняше, че е безсмислено да се тревожи за неща, които не може да контролира. Карането на сърф помагаше за това. Помагаше му да запази здравия си разум и го задържаше в настоящето. Това беше една от причините да се опитва да излиза всяка сутрин. Точно сега, когато погледна морето, вдиша дълбоко свеж въздух и изпрати мисъл на Искра. Добро утро, помисли си през връзката на клетвения им съюз. Може би там, където си, не е сутрин. Което и време да е, надявам се, че си добре. Излязох да карам сърф. Мисля, че би ти харесала гледката на слънчевия изгрев над морето. Няма друго за съобщаване. Предай поздрав на останалите. Всички ми липсват.

Тази сутрин Били носеше любимия си синьо-черен неопренов костюм. Искаше му се да е със суперкостюма си, изработен от вълшебен драконов плат, но той и приятелите му бяха оставили своите суперкостюми в недрата на Планината на драконите, в случай че някога се върнат и отново имат нужда от тях. Дори с неопреновия костюм тази сутрин водата на Тихия океан беше студена и хапеща, когато нагази във вълните. Накара го да закопнее за топлите и ухаещи на лимони води на Забравеното море в Царството на драконите. Но все пак се радваше, че живее близо до морето. Достатъчно близо, че да може да отиде пеша от къщи рано сутрин, без да се налага да моли родителите си да го закарат или да взема автобуса. Един ден нещо го беше привлякло към това място – скалистото заливче, което беше нарекъл Тайния залив. Не беше най-оригиналното име, но беше подходящо.

Тази сутрин водата беше спокойна, но той знаеше, че няма да му се наложи да чака дълго да се вдигне вълна. Седеше на сърфа с крака, провесени от двете му страни, и леко се поклащаше, носен към хоризонта. Изгряващото слънце разпери лъчите си върху небосклона. Чу познатото грачене на чайки, реещи се над него, докато вятърът пръскаше морска вода в лицето му.

Стори му се, че видя нещо в далечината – поредица от тъмни вълни, които се надигат, а после изчезват обратно в недрата на морето. Смръщи вежди. Нещо не беше наред. Вълните не изглеждаха така, както обикновено. Усети странно, смущаващо сковаване, сякаш по тялото му плъзнаха стотици мравки, а водата, в която бяха потопени краката му, внезапно стана леденостудена. Преглътна и отметна косата от очите си, без да откъсва поглед от хоризонта. Опита се да се свърже с Искра чрез клетвения им съюз, макар да знаеше, че тя няма да го чуе навреме, за да може да направи каквото и да било. Искра, става нещо странно!

Водата пред него отново се надигна и този път беше сигурен, че това не са морски вълни. Дали беше акула? Пасаж акули? Не, беше прекалено голямо, за да е перка на акула. Огромен кит, подаващ се на повърхността? Каквото и да беше, той трябваше да излезе от водата, и то веднага. Преди да успее да се обърне и да заплува обратно към брега, всичко утихна и океанът сякаш застина неподвижно.

После от водата се показа огромен шип, от който се стичаше вода. Зад него се появи втори, а после и цялата глава. Били инстинктивно се отдръпна назад и едва не падна от дъската, приковал поглед в създаването.

Главата му беше огромна, тъмнотюркоазена, проблясваща на светлината, цялата покрита с тъмносиви шипове, които продължаваха надолу по дебелия врат и тялото. Създаването продължи да се надига още и още, приличаше на огромна змия, която се развива и протяга тялото си към небето. Върху главата, от двете страни на муцуната му се разперваха гигантски ципести плавници, почти като криле. Очите му, зловещо вперени в Били, бяха огромни и кръгли, сияещи като тюркоаз.

Били разбра с внезапна спокойна увереност, че това беше дракон. Различен от всеки, с който се бе срещал, но все пак дракон. Някаква част от него знаеше, че би трябвало да е вкаменен от страх, но изпитваше най-вече зашеметено удивление. Какво търсеше дракон в Царството на хората?

Внезапно гигантският морски дракон отвори челюстите си и показа безкрайни редици остри зъби, всеки с размер по-голям от височината на Били. Създаването нададе мощен рев, оглушително силен и яростен. Щом го чу, през тялото на Били като мълния премина истински ужас. Той потрепери и инстинктивно запуши уши, но звукът премина около него и продължи напред, сякаш търсеше мишена. Били вдигна поглед и за свое учудване осъзна, че може да види как звукът се носи из въздуха в блещукаща, потрепваща спирала, насочила се право към зъберите на брега зад него. Проследи траекторията и възкликна, когато взривът от енергия и звук уцели върха им и отчупи късове от тях, които се сгромолясаха върху пустата пясъчна ивица.

Създаването, проправило си път до Царството на хората, не беше просто някакъв дракон. А изключително враждебен и мощен. Били хвърли поглед назад и видя как той се снишава във водата, все още приковал очи върху него, сякаш се готвеше да нападне. Беше далече от него, на разстояние поне едно футболно игрище, но той знаеше колко са бързи драконите. Щеше да стигне до него за няколко мига. Били знаеше, че трябва да запази спокойствие – ако изпаднаше в паника, с него бе свършено. Но чувстваше как дланите му се потят, а сърцето му блъска в гърдите. Къде беше вълната, когато му трябваше? Обърна се върху дъската и загреба възможно най-бързо към брега, за да се

отдалечи от гигантския морски дракон. Ръцете го заболяха, докато плуваше по-бързо от всякога, чувствайки как през него преминава енергия – останала му от драконовската перла.

Погледна назад, за да види къде се намира гигантският морски дракон, но вместо това съзря висока вълна, която се издигаше и го тласкаше напред, обратно към брега. Когато остави скоростта ѝ да го понесе, забеляза тъмнокосо момиче, което не беше виждал преди. То стоеше до колене във водата и се взираше с широко отворени очи в океана зад него.

– Махни се! Махни се! – изкрещя Били, когато мина покрай него, носен върху дъската. – Излез от водата веднага!

Тя тръсна глава, сякаш рязко дойде на себе си, обърна се и побягна към брега. Били скочи от дъската и улови ръката ѝ, за да я издърпа от водата. Усещаше пясък под краката си и това му се стори толкова приятно и успокояващо.

– Отиде... отиде си – изрече момичето, докато дишаше учестено. Били погледна обратно към морето.

Тя беше права. Гигантският морски дракон беше изчезнал безследно.